

Ἄπ' τῶν Ὀλύμπων τις πλαγιὲς ὡς τις κορφὲς τῶν Αἴμων,
στεριές, ποταμοί, θάλασσες, δάση, κλεισοῦρες, κάμποι,
καὶ ὦ μαῦρες Λάμιες τῶν ἔθνῶν καὶ ὦ Φούριες τῶν πολέμων
ἄλλη, καὶ πνέει, ὄροσπονοή, κάποιο ἄλλο φῶς, καὶ λάμπει.

Ἡ Νέμεσις, κι ἂν ὀδηγῆ τὸ χέρι ποῦ ξεγράφει,
πατροπαράδοτοι θωμοὶ καὶ ἡ στάχτη σας ἂν καίη,
μεγαλοδύναμα στοιχιά κι ἂν κυβερνᾶν οἱ τάφοι,
Νέα Ἱστορία γράφεται, γιὰτι οἱ καιροὶ εἶναι νέοι.

Ἡ θέρμη ἀνάθει τὴν ὀρμή, θεῖο μπάλασμο κ' ἡ υἰγεία,
πάντα οἱ ἀγῶνες καὶ ἡ ζωὴ τοὺς ἥρωες πάντα θά 'χῆ,
εἶναι ἱερὸς ὁ πόλεμος, ἡ εἰρήνη τρισαγία,
μᾶς εὐλογεῖτε ἀπὸ ψηλά, σᾶς ἐλέπω, Τουρκομάχοι!

Πάντα μὲ τὴν Ἑλλάδα σας, πάντα κ' ἡ Ἑλλάς μαζί σας,
ναὸς τῶν Ἑκατόχρονων καὶ ἡ σπιθαμὴ στὴ γῆ της,
ἡ Εἰρήνη τὸ στεφάνωμα στὴν ἄχραντη κορφὴ σας
ποῦ εἶν' ἀψηλὴ ὡς ἡ Λιάκουρα, τρανὴ ὅσο ὁ Ψηλορείτης.

Νέα Ἱστορία γράφεται. Στὰ δάσπρα σας δεφτέρια
τὰ ὀνόματά σας καρτερεῖ, βασιλεία, χῶρες, τόποι!
Γιὰ τὸν πρωτόφαντο χορὸ δόστε, λαοί, τὰ χέρια,
ἡ Ἑλλάδα, ὦ! ποῖα προπύλαια σοῦ ἀνοίγει, Πανευρώπη!

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΦΗΜΙΟΥ

(1931-1932)

Στῆς νύχτας τὸ γοργόνειρο καὶ σὲ μιὰ σκέψη μας διαβαίνει
πολλὲς φορὲς ὀλάκερη. Ζωὴ κ' ἡ ἀπέραντη οἰκουμένη...

«Ὁ Κύκλος τῶν Τετράστιχων (115)». Κ. Π.

35

*Α! Τὸ τραγούδι σας, ζιζίκια, μελαγχολικό,
τὸν πόνο σας κι αὐτὸ φωνάζει, τὴν καρδιά μου σφίγγει.
'Ο ἄνθρωπος πλάσι' ἀγνάντια σας κι ἄμοιαστο και συγγενικό,
καὶ ζιζικας τραγουδιστής και δουλευτής μερμίγκι.

36

Δ. Α.

Τὸ πρόσωπο πού ἀγάπησες φῶς τὸ εἶπες. Κ' εἴσατε ἦσκιοι,
ταξιδευτής ἐσὺ, κι αὐτὴ πρόσωπο, φῶς, ἰδέα,
μπορεῖ μιὰ τραγικὴ πνοή. Ποιὰ γλύκα θὰ σὲ βρίσκη,
νὰ πιάσῃς ὅταν πολεμᾷς τὸν ἄπιαστο Πρωτέα;

37

Ζῶ μὲ τὸ μέτρο και μὲ τὸ ρυθμὸ, πνέω μὲ τὴ ρίμα,
στίχοι και πλάϊ στὸν Ἔρωτα μ' ἐσᾶς, και πλάϊ στὸ μνημα
τοῦ πού ὄλο ἀλλάζει τροπαριοῦ τὸ πρῶτο ἀνάλλαγο ἴσο:
Σᾶς ἀγαπῶ κ' ἔχω ἀπὸ σᾶς μιὰ δόξα νὰ ζητήσω...

38

Και δὲν τολμῶ μὲ τ' ὄνομά σου νὰ σὲ ξανακράξω,
κι ἀπ' ὄλα ἐσὺ παράμερη και ἀπλή κι ἀπ' ὄλα ἐπάνω,
μὲ κάλεσες, γυναίκα, κ' ἦρθα ἁμαρτωλὸς ν' ἀράξω,
ἢ εἰκόνα σου ἢ τὸ χέρι σου χαρὰ ὅταν θὰ πεθάνω.

39

Τοῦ Λόγου στὰ ὕψη Πήγασος ὁ Αἰσχύλος, νὰ τὸ τέρας!
Στὴ γαληνιά και ὁ Σοφοκλῆς τῆς Ἀττικῆς ἡμέρας
πόνος δεινός, μὰ ἐγὼ μ' ἐσέ, σκέψη, δαρμέ, Εὐριπίδη,
ρυθμέ, μεθᾶω σὰ μὲ τρυπᾶ τοῦ τραγικοῦ τὸ ἀρίδι.

40

Αἰῶνες ἀπὸ τὴ Σαπφῶ κι ἂν σὲ χωρίζουν, Ἦρινα,
δὲ δύνανται τίς δίδυμες καρδιές σας νὰ χωρίσουν,
μὲ τὴ Σαπφῶ ζῆς ταίρι της, ζῆς ἦσκιος της ὡς νὰ εἴσουν,
μιὰ πυρκαϊὰ φουντώνετε τὰ δυὸ θηλυκὰ πύρινα.

41

*Αναμπελ Λῆ, τοῦ Πόε χαρὰ, τοῦ ὄνειρου τὰ παλάτια,
πλάσματα, πέστε, πιδ ἄσαρκα ποιοὶ λογισμοὶ γνωρίζουν;
Μὰ οἱ αἰθερόχυτες ξωθιές δειλὰ παραμερίζουν,
Λίγεια, μπροστά σου, δαίμονα, μὲ τὰ τεράστια μάτια!

42

Εἴμαστε τῆς ζωῆς και θάνατοι και αἰτίες,
τ' αὔριο, τὸ χτές ἀνύπαρχτα, εἶν' ὁ κόσμος τῆς στιγμῆς,
κλειστὲς οἱ πόρτες, οἱ ἔρωτες ὀλάνοιχτοι, κ' ἐμεῖς...
Εἴμαστ' ἑφτὰ ἀδερφάδες, οἱ Ἄμαρτίες.

43

Στὴ μέλισσα μπορείς νὰ πῆς «Κόψε το πιδ τὸ μέλι,
γιατὶ κ' οἱ ἀνθοὶ κουράστηκαν ἀπὸ τὸ βύζασμά σου;»
Ἄλλὰ ὁ συγκαταβατικὸς κι ὁ νυσταξαμένος θέλει,
ποιητὴ, στ' ἄνθια τὸν ἄγρυπνο νὰ πάψης τρύγο. Στάσου.

44

Τ' ἄμοιαστα εἶν' ὁμοια, τὰ νεκρὰ μάτια εἶναι, σειένται, χεῖλη,
παλιὰ ἱστορία, ἢ θάλασσα ἐογγάει μέσ' στὸ κοχύλι,
στὴ σπίθα ὄλος ὁ θάνατος, εἰς μιὰ ματιὰ ὄλ' ἢ χάρη,
φέγγει ἕνας νοῦς μεσ' στοῦ σοφοῦ τὸ μαῦρο καλαμιάρι.